

Judit Llimós: «Al Guitarr BCN hauríem batut rècords històrics d'assistència si no hagués estat per la pandèmia»

Parlem amb la directora artística del Guitarr BCN per saber com els està anant aquesta edició amb les diferents restriccions causades per la pandèmia

Judit Llimós | Arxiu

L'any passat, la pandèmia va enxampar el Guitarr BCN ja al bell mig del cicle. Amb el confinament, per descomptat, van haver d'ajornar i cancel·lar moltes actuacions, però de seguida que van poder, ja des del juliol, van seguir programant; i encara no han parat. L'edició d'enguany va engegar el passat mes de febrer i seguirà oferint concerts fins a mitjan juny. Per saber com els està anant fins ara, quines dificultats han tingut a l'hora de programar, i quines perspectives tenen, parlem amb la directora artística del festival, Judit Llimós.

L'edició d'enguany va arrencar el passat 12 de febrer amb l'actuació de Xoel López. Va ser una bona obertura, quant a resposta del públic? Què va representar en aquells moments, després de l'enduriment de restriccions del desembre?

La veritat és que va ser espectacular. En **Xoel López** va tocar, per primera vegada al festival, l'any passat a l'Apolo, i aquest any repetia, però al Palau de la Música Catalana. És un dels exemples del nostre tret distintiu com a festival: sempre intentem que els artistes vagin passant per diferents sales (i per tant aforaments i, sovint, tipus de públic), i vagin creixent... Per ell, ha

estat un abans i un després en la seva carrera poder actuar al Palau de la Música, i per nosaltres també. Va ser superemocionant, perquè veníem d'un tancament important a l'hivern, a causa de la pandèmia, i vam poder vendre totes les entrades -malgrat que amb un 50% de l'aforament...-.

Des del Guitarr BCN acostumeu a treballar amb diferents sales de la ciutat; l'últim any comptàveu amb una dotzena! Amb la pandèmia, per això, no ho heu pogut mantenir. Quins espais esteu podent utilitzar, actualment?

De fet, hem arribat a treballar amb quinze sales, sí. Aquest any ens hem quedat, pràcticament, només amb la sala Barts, que també forma part de The Project [la mateixa promotora del festival]. Per aforament, ens va bé i podem fer dos passis per dia. També comptem amb el Palau de la Música. L'Apolo, però, de moment ha decidit no obrir... Més enllà del tema de les sales, la pandèmia ens ha fet aplicar molts canvis: diferents horaris, passis més curts per culpa del confinament nocturn, menys aforament (unes 450 localitats per bolo), etc.

De fet, des que vau començar a organitzar i programar al festival, fins ara, han anat canviant les restriccions per controlar el contagi del virus. Què ha suposat per vosaltres?

Ha suposat molta feina de pensar de quina manera ho fèiem per no haver de parar, perquè hem sigut dels pocs que hem seguit programant tota l'estona. Hem perdut molt temps, també, treballant i donant voltes sobre el mateix, per les cancel·lacions i ajornaments constants. Ha estat molt dur per tot l'equip.

El Kanka en directe a la sala Barts, dins del festival Guitarr BCN Foto: Xavier Mercadé

Malgrat les cancel·lacions i ajornaments que comentes, l'any passat vau tenir més de 44.000 espectadors. Quina previsió teniu per enguany?

L'any passat vam tenir molts espectadors, sí, i hauríem batut rècords històrics, per sobre dels 50.000 assistents, si no hagués estat per la pandèmia. Ara mateix, de moment, tenim 34.500

entrades venudes.

I parlant dels canvis en les restriccions, recentment han aixecat el confinament comarcal. Us ha repercutit positivament? Ho heu notat quant a venda d'entrades?

Una mica sí que s'ha notat. Molta gent havia hagut de retornar entrades perquè era de fora de Barcelona i finalment no podia venir. I crec que, de manera global, segur que ens repercuteix de manera positiva.

Malgrat tot, seguiu al peu de canó. Quina és la importància de mantenir un festival com el Guitar BCN, en moments de pandèmia?

Per un costat, pel públic, que és el nostre motor, i la paciència i la bona voluntat que ha tingut amb tants canvis i ajornaments... Ens devem únicament i exclusiva a ells. Estem tan agraïts, que no podem estar-ho més. M'emociono dient-ho. Molta gent ens ha donat un vot de confiança, i en comptes de retornar entrades, han esperat, i quan han pogut venir als concerts, l'energia a la sala ha estat increïble. La gent té ganes d'escoltar música, i deixar de pensar en la pandèmia. Ja teníem problemes a les nostres vides, només ens faltava una pandèmia mundial per acabar-ho d'arrodonir...! [Riu]. I la cultura és importantíssima en aquests moments, per enriquir-se i créixer, i per distreure's. D'altra banda, també pels músics i l'engranatge que hi ha darrere. Nosaltres, quan va esclatar la pandèmia, vam tenir clar que no podíem parar. Els músics havien de seguir treballant i menjant d'alguna manera... I vam intentar, des del principi, donar el 100% de suport als músics, que juntament amb el públic, són el més important. En aquest sentit, també admiro molt la feina que està fent el Palau de la Música amb els artistes de clàssica.

Clara Peya en directe a la sala Barts, dins del festival Guitar BCN Foto: Xavier Mercadé

Tu, com a directora artística, acostumes a programar amb certa paritat. Ho has pogut mantenir enguany, tot i els handicaps?

En el sector de la música fa 22 anys que hi soc i sempre he programat dones, però no perquè

ningú m'ho imposés ni per temes polítics, sinó que m'ha sortit de manera natural allà on he estat. A l'època en què treballava al Jamboree, vaig ser la primera a portar aquí **Esperanza Spalding**, que ara és una de les jazzistes més reconegudes: havia tocat amb **Prince**, **Stevie Wonder** i, fins i tot, per l'expresident Obama a la Casa Blanca. Sempre he donat, d'una manera natural, visibilitat a les dones. Òbviament, hi ha hagut anys en què hi ha hagut més dones al cartell, i anys en què menys, però sempre han tingut una presència important. Aquest any, amb tot plegat, hem fet el que hem pogut, però no m'hi paro ni a pensar, perquè haver-n'hi, ja n'hi ha -com **Judit Neddermann**, **Clara Peya**, **Mala Rodríguez**, **Marcel** i **Júlia**, **Bely Bassarte**...-; no com en molts festivals, que fins que no era políticament incorrecte no incloure dones, no s'hi han posat. És que és molt trist haver de demanar paritat...

Una novetat d'enguany, però no directament relacionada amb la pandèmia, és que heu organitzat un cicle de xerrades a la Casa Seat: 'Meet the Artist'.

Sí! És una cosa molt guai que va néixer durant el confinament. Com tothom, estàvem molt avorrits, i volíem potenciar la comunicació amb el públic a través de les xarxes, així que vam començar a fer aquestes converses en què jo, des de casa, i un músic, també des de casa seva, xerràvem sobre música. I aquest any hem decidit fer-ho a través de la Casa Seat, que és un espai pensat per a la cultura, i poder materialitzar així aquesta proposta que havia nascut de manera virtual. La idea no és només parlar amb els músics dels nous treballs que presenten, sinó poder conèixer-los també amb més profunditat, saber d'on sorgeixen les seves cançons, etc., a més de sentir-los en directe en un format més acústic. És una manera en què el públic -les 60 persones que hi són presencialment, i els que ho segueixen des de casa, per *streaming*-, puguin gaudir i conèixer els artistes d'una manera més propera i informal, com si estiguéssim al menjador de casa. El primer que vam fer va ser amb **Carlos Sadness**, el dijous 11 de març, i n'estem supercontents; i la setmana vinent vindrà **Rozalén**, que és una artista que fa cançons molt personals, i crec que pot ser molt xulo també. A l'estiu també comptarem amb Santi Balmes (**Love of Lesbian**) i amb **El Kanka**.

[View this post on Instagram](#)

A post shared by Guitar Bcn (@guitarbcn)

Com dius, és una cosa que neix com a alternativa en temps de pandèmia. Ara, però, que ho heu pogut portar més enllà de les pantalles, teniu previst incorporar-ho com un habitual en les properes edicions?

Ens encantaria seguir-ho fent, és clar. És una singularitat del nostre festival i sempre intentem que tots els concerts siguin singulars; encara que els artistes repeteixin al Guitar, sempre procurem que sigui en un lloc nou, amb un nou espectacle o presentant un nou disc. Ens agrada buscar el punt d'originalitat en tot el que fem.